

DRUPPELS

Negeren, dat was mijn eerste reflex. Niet kijken. Niets aan de hand. Maar mijn hart gaat tekeer. Ik zet mijn fiets naast de daarvoor bedoelde standaard in de drukke Haagse winkelstraat en probeer mezelf tot rust te manen.

Het komt door de jaren in een Rotterdamse achterbuurt dat mijn zinnen op het irritante af aangescherpt zijn. Sindsdien staat een groep luidruchtige jongeren synoniem voor onweer, net als dat mijn oren het geluid van een ontploffende luchtballon automatisch converteren in een heus pistoolschot.

Het begint zachtjes te regenen. Tot nu toe kon ik niet verstaan waar de ruzie over gaat. De harde muziek uit de hippe modezaak vermengt zich met hard aangezette medeklinkers uit de monden van de jongens.

Gewoon doorlopen lukt dus niet. Ik blijf staan. Uiteraard onopvallend, zoals het de dochter van een politieagent betaamt. Mijn lichaam verkeert in staat van opperste alertheid, terwijl ik het spiegelbeeld van de drie verdachten in de winkelruit bekijk.

In een tergend langzaam tempo komen ze vanuit noordelijke richting mijn kant op, waarbij ze de hele breedte van het smalle straatje in beslag nemen. Voorop een jongen die duidelijk de leider van de groep is. Met zwart kortgewiekt haar dat glanst alsof het van een laklaag is voorzien. Eén hand in de zak van de bijna op zijn knieën hangende broek, kin naar boven.

„Ga weg, man...“, hoor ik hem minachtend tegen zijn maat roepen. Daarbij kijkt hij niet om. De ‚g‘ van ‚ga‘ is langgerekt en klinkt als diep gerochel.

Ik hou mijn hart vast en zie mezelf in een flits als held in een willekeurige krant staan. *Moedige voorbijganger weet moord te voorkomen.* Iets in die richting. Alles lijkt te vertragen. Mobiele telefoon in de aanslag. Check. Exacte locatie bekend. Check. Beschrijving daders in mijn geheugen gegrift. Check.

Ze komen dichterbij. „Fuck, man. Dat bestaaaat helemaal niet. MIEZELEN...“. De film stopt. Miezelen?!

Ik voel lichte druppels op mijn blote schouders en graaf diep in mijn geheugen. Bij Nederlandse taalkwesties komt *altijd* mijn Duitse moedertaal om de hoek kijken, puur om nog meer verwarring te stichten. ‚Es nieselt‘, zeg je in het Duits als je de fijne druppeltjes bedoelt die eerst een hele tijd op je kleren blijven zitten voordat ze erin trekken of verdampen. ‚Miezelen‘ klinkt in mijn oren niet zo gek. Ik begrijp de hele commotie niet. Het is een van die woorden die klinken zoals het geluid dat zij uitbeelden. Net als rochelen, kraken of lummelen.

„Het is ook niet miezeLen, het is miezeRen, man!“, gilt de wat tengere jongen achter de aanvoerder. „Met een R!“ Zijn handen vliegen wild door de lucht.

Het groepje loopt nu direct langs mee heen. MiezeRen? Ik weet het niet... zelf vond ik de ‚L‘ veel beter bij de druppeltjes passen dan de ‚R‘. Verwarring alom.

Jongen nummer drie, beide handen in zijn broekzakken, heeft de discussie tot nu toe stilletjes gevolgd. „Hé“, roept hij ineens. Zijn vrienden blijven staan en kijken verbaasd om.

„Motregen“, zegt hij grijnzend, „het is gewoon motregen.“